Den røde Krig

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 7. | 10 Øre pr. Nr. | Juli 1919. | 1,25 Øre aarlig. | 2. Aargang.

Hvad Tiden kræver.

Den parlamentariske Aktion maa forsvinde.

Da Arbejderbevægelsen var i sin Vorden, kunde det med Lethed lykkes de politiske Spekulanter at faa Proletariatet overtalt til at deltage i den parlamentariske Virksomhed. Dels var Arbejderne gennemgaaende fuldstændig ukendt med Organisationslivet, dels havde de været Vidne til, at den ene Samfundsklasse efter den anden var kravlet i Vejret ad den Vej.

De var ganske blinde for, at disse „Samfundsklasser" alle til Hobe var borgerlige Elementer, der blot tilkæmpede sig den politiske Magt, fordi de i Forvejen havde sikret sig den økonomiske. De socialdemokratiske Demagoger søgte imidlertid (og med Held) at indbilde Arbejderne, at man skulde gaa den slik modsatte Vej og først erobre den politiske Magt for derigennem at sikre sig den økonomiske. At dette var og er en idiotisk Paastand bekymrede ikke disse Renegater, naar blot de selv kunde liste op ad Samfundsstigen ved Hjælp af Arbejdernes Stemmer. Og dog er og bliver det en Kendsgerning, at f. Eks. Danmarks Regering i Virkeligheden ikke er Zahle—Stauning, men Børsmatadorerne — ja, ikke nok med det, det er end ikke altid, at det er den danske Kapitalisme, der bestemmer Regeringens Handlinger, men den amerikanske, engelske eller franske Kapital.

Som et Eksempel paa dette sidste skal vi erindre om den Brændevinslov, der for nogle Aar siden blev fremlagt i Rigsdagen i en saare „demokratisk" Skikkelse, idet Skattebyrden væsentligst var lagt paa de dyre Vine, medens Akvavit og Brændevin kun skulde have et ringe Tillæg. Denne Lov blev dog snart ændret i modsat Retning, da de franske Vinkapitalister lod den danske Regering vide, at om Loven gennemførtes i den foreliggende Skikkelse vilde det betyde et slort Tab for dem, og de vilde i saa Fald nægte at bevilge den danske Stat et forestaaende Laan.

Det vil med andre Ord sige, at om end Rigsdagen havde været fyldt med lutter Socialdemokrater, vilde Loven alligevel aldrig have faaet et „demokratisk" Præg.

Dog — hvorfor gaa saa langt tilbage i Tiden. Se blot paa, hvorledes det er gaaet med 8 Timersdagen. For dens Gennemførelse har Arbejderne demonstreret under „lovlige" og fredelige Former i en Menneskealder, medens de socialdemokratiske Kandestøbere Gang paa Gang har stillet Forslag i Rigsdagen om en lovbefalet 8 Timersdag.

Hele denne lange politiske Krig har været fuldstændig resultatløs, og saa viser det sig, at 8 Timersdagen kan gennemføres alene af Bygningshaandværkerne gennem et Par Maaneders økonomisk Kamp.

Ja! — saaledes kunde der nævnes Eksempel efter Eksempel, men vi vil standse her og spørge enhver Arbejder, der gider tænke, om han endnu kan tro paa de politiske Spækhøkere, om han endnu venter, at den økonomiske Frigørelse skal falde i Hænderne paa ham fra oven, ligesom en moderne Aladdin, eller om han ikke snart har tænkt sig, at det var paa Tide at rejse en energisk Kamp mod det socialdemokratiske Klikestyre.

Det turde være paa Tide at lade disse nedrige Demagoger vide, at de for Fremtiden udelukkende maa støtte sig til Borgerskabet, om de vil redde „Benene". Arbejderne har ikke Brug for slige Førere, bort med hele Pampervældet og tag selv Magten! Til Helvede med al parlamentarisk Humbug og frem for den direkte Aktion!!

Vi har længe nok været Trælle — nu vil vi være Mennesker!!!

Niels Johnsen.

»Entente Kapitalismens Fredsdue lægger Guldæg«.

Ideal og Samfund.

Det kommunistisk anarkistiske Ideal, Forestillingen om, at et Samfund, hvor hvert enkelt Menneske havde sin fulde Frihed under Hensyntagen til andres lige saa store Frihed og hvor Menneskene var sluttede sammen i frie Organisationer uden Stat og uden Magtorganisationer, kun samlende sig om Opgaver som Produktionens Vedligeholdelse, Produkternes Fordeling o. lign. — Forestillingen om, at et saadant Samfund var det bedste, er god at have.

Det strider ligefrem mod den menneskelige Tanke at tænke sig nogen Samfundsform som endelig, hvor Forholdet mellem de forskellige Individer ikke er klarede, hvor Modsætningerne ikke er ophævede.

Nu maa vi imidlertid ikke foregøgle os, at et saadant Idealsamfund er til at gennemføre lige med det samme, for hvis vi gør det, vil vort Ideal komme til at ligge i Vejen for det og hindre Fremskridtet.

Hvorledes det? vil man spørge, og jeg skal søge at gøre Rede herfor.

Den Samfundsform, som vi har opstillet som ideel, har jo ikke meget tilfælles med den Samfundsform vi lever under. I vort nuværende Samfund staar Menneskene delt i to store Klasser, Besiddende og Besiddelsesløse. Disse to Klasser har jo intet tilfælles. De Besiddende holder fast paa det de har, og de Besiddelsesløse søger at frarive de Besiddende det, de har med Urette.

Kampen staar om Produktionsmidlerne, de Besiddende vil ikke af med dem, da Besiddelsen af Produktionsmidlerne jo for dem betyder et Liv i Luksus og Overflod, og denne Luksus og dette Velvære mener de ikke at kunne undvære, og Arbejderne, de Besiddelsesløse, vil have Produktionsmidlerne i Hænde, for at benytte dem til at bringe Velvære til a l l e, i Stedet for til nogle f a a.

Her maa der saa foregaa en forbitret Kamp mellem Besiddende og Besiddelsesløse, og hvorledes vil denne Kamp vel kunne undgaas? De Besiddelsesløse vil blive nødt til at bruge alle Midler for at faa knægtet de Besiddende, og for at faa Produktionen i Hænde. Naar dette er sket, vil Arbejderne blive nødt til at koncentrere deres Kræfter i Magtorganisationer, for at betage de forhenværende Besiddende Lysten til at forsøge paa at stjæle Produktionsmidlerne igen, og gøre Arbejderne til Slaver.

Tror vi nu, at vort anarkistiske idealistiske Samfund kan gennemføres i en nærliggende Fremtid, vil vi blive Modstandere af mangt og meget i denne Kamp, og vi vil blive Modstandere af de Forholdsregler, der fra den arbejdende Klasses Side bliver foretaget, med det Formaal at underkue Kapitalistklassen, til den føjer sig efter det fælles Bedste. Dette maa ikke ske. Vi maa saaledes ikke opfatte det russiske Proletariats Magtorganer som Instrumenter til at undertrykke Proletariatet, men som n ø d v e n d i g e til at underkue Kapitalistklassen til den føjer sig.

Det anarkistiske Samfund er efter min Mening noget, som ligger et godt Stykke ude i Fremtiden, og skal man tage dette Ideal og dømme efter, bruge det som Maalestok, maa man fordømme alt og ogsaa fordømme Arbejderklassens Magtorganer, som de er dannede og virker i Udlandet (Rusland, Ungarn), og som de efter al Sandsynlighed vil blive dannede og vil virke i den øvrige Verden.

Vi maa ikke opstille Anarkismen som et Hegn omkring os, der forhindrer os i at bevæge os. Vi maa tænke os et Idealsamfund gennemført gradvis. Vi maa, da vi jo er Arbejdere, se paa Forholdene som de udvikler sig rundt om i Verden og drage Lære deraf. Det anarkistiske Ideal er godt at have, men det kan ikke nytte, at vi tager et Samfund, der ligger langt ude i Fremtiden, og bedømmer det Samfund med, som Arbejdere med ærlig Vilje har dannet i Rusland, er begyndt paa at danne i Ungarn og som de muligt vil danne overalt i Verden. Vi maa ikke blive Modstandere af Arbejdernes Kampe og de Magtinstrumenter, Arbejderne danner sig, da vi jo saa kommer i Splid med os selv, da vi jo selv er Arbejdere.

Vi maa støtte enhver Bevægelse og æ r l i g Kamp, som er rettet mod Kapitalisterne, og om ogsaa det Samfund, som nærmest fremkommer, ikke fuldt passer ind i vort Ideal, grundet paa Tidsforholdene og Menneskenes Umodenhed, saa maa vi dog alligevel bøje os for Nødvendigheden, betragte de foreliggende Forhold og dømme efter, hvad der paa dette Tidspunkt er nødvendigt, og ikke udfra noget, der ligger langt ude i Fremtiden.

Hans Jørgensen.

En Udtalelse om Lærlingespørgsmaalet.

Ved Ungsocialistisk Forbundskonference den 29. Maj 1919 behandledes Spørgsmaalet om „den ungsocialistiske Bevægelses" Stilling til Lærlingespørgsmaalet. Efter en kort Debat, hvor alle Talere udtalte deres Sympati for den Kamp, Lærlingene fører, enedes man om følgende Resolution som Udtryk for vor Bevægelses Standpunkt:

Resolution.

I Forstaaelse med vor Anskuelse om Nødvendigheden i at drage Arbejderungdommen ind i det praktiske Arbejde for Arbejderklassens Frigørelse, udtaler Konferencen:

1. Vi bør sætte stor Kraft ind paa at skabe Betingelser, for at Lærlingene kan optages i de faglige Kamporganisationer,

2. og at det, i Stedet for Statens Haandhævelse af Lærlingespørgsmaalet, bliver Fagorganisationerne, de naturlige Varetagere af Lærlingenes Interesser under Forudsætning af, at Lærlingene bliver medbestemmende indenfor Organisationerne.

To Slags Arbejdere.

Med eller mod Loven.

Saadan sagde „Social-Demokraten", da den var ung: med eller mod Loven! Men da den blev gammel, gik den ligesom Fanden i Kirke, det kom til at hedde: med Loven! Partiets Finansminister, Hr. *Brandes*, har forbedret det til: Lov er Lov og Lov skal holdes! Og alle de socialdemokratiske Rigsdagspolitikere har aflagt Ed paa selve den kapitalistiske Stats Grundlov for 15 Kr. om Dagen. Saaledes opstod Statssocialismen, der er det samme som Statskapitalismen. For mange Aar siden karakteriserede jeg den i *Sabroes Blad* med Billedet: Pigtraad om Ejendommen for at holde Lønarbejderne udenfor.

Der er paa denne Maade bleven to Slags Arbejdere. Der er for det første de *socialdemokratiske* Arbejdere, som er Lønarbejdere af Overbevisning og med Beundring ser Hr. *Stauning* sætte Stakit om sin Villa som den Stakitpisser han er. Disse Arbejdere holder paa deres Rigsdagspolitikere, som igen holder paa Loven, som igen holder paa Staten, som igen holder paa Stakittet. Det er der god Sammenhæng i. Socialdemokraterne har nylig været ude og raabe: Leve Grundloven og Pigtraaden. Disse parlamentariske Arbejdere synes henrykte for Politistaten. Indenfor Socialdemokratiet er der ligefrem fanatisk Begejstring for: med Loven! Og indenfor Kapitalistpartierne selvfølgelig ogsaa.

Deraf kommer det, at vi efterhaanden har faaet en Skidtballe af Love ned over os, saa der skal specielt uddannede Fagmænd til at holde Rede paa Møget. Den ene Lov lapper paa den anden, og de dynger sig op som Skraldet paa en Losseplads. Næsten alle Love handler om Ejendomsretten for dem som ejer al Ting, om Pligten til at respektere andres Ejendom for dem, som ingen Ting ejer. Lovene bliver derved Udtryk for Mindretalets Ønsker, eller som *Karl Marx* sagde: for de Besiddendes Ret til at udbytte de Besiddelsesløse. Lovene kan desuden drejes som en Vognstang efter de Kørendes Behag. Lovene opretholdes af Politi og Soldater, men kan ikke staa paa deres egne Ben. Naar der endelig er noget godt ved Lovene, kommer de altid bagefter; saadan begyndte Evropas Arbejdere at tale om 8-Timers-Dagen allerede i 18.. Kvinderne raabte for første Ga.. paa Valgret i 1792; og disse a.. gamle Sager bliver omsider L.. naar ingen længer gider høre T.. om 8 Timer eller om Valgret. .. alle er lige for Loven; Kongen .. hans Familie staar f. Eks. .. over den, og Folk med Penge .. fortræffeligt Vejen udenom .. huset. Hvad der er Lov i de.. Land, er tit ulovligt i det andet .. for at tage al Ting med, et h.. ligt Menneske bryder sig overho.. det ikke om, hvad der staar i L.. ene. De er skrevet af politiske Slu.. berter. Lovene om Kvinders o.. Børns Arbejde eksisterer saaled.. kun i Kraft af den Slubbertstr.. at Kvinder og Børn er jagede ud .. Hjemmene ind i Pengemændes .. Fabriker. Og naar der staar i a.. Love, at Tyveri straffes, kom.. det simpelthen af, at Samfunde.. saa slubbertagtigt indrettet, at .. selv skaber Tyveri, nemlig ved .. gøre de fleste Mennesker e.. domsløse. Men de socialdemo.. tiske Arbejdere lader til at va.. evigt glade for disse Tilstande; .. deres Grundlovsdag forleden s.. der i en Sang af *A. C. Meyer* .. gende faareagtige Linjer:

Her sværger vi til Loven, som skal ly..
Danmarks Grundlov — den, som Fo..
skre..
Lov er Lov, med Lov kun Lov kan br..
des,
det er prentet i vort Frihedsbrev.

Det krøllede Revolutionsfa.. som har „digtet" disse Linjer, h.. dan Arbejderne skal klippes, .. sit eget Navn under dem i S.. for ærligt at sætte = *Edvard Br..des*, fra hvem de er tyvstjaalne.

— Men saa er der altsaa den .. den Slags Arbejdere, de .. *socialdemokratiske*, de som næ.. at gaa i Aliance med Kapitalister .. deres Lov og betalte Kreatur.. Disse Arbejdere har holdt fast v.. „Social-Demokraten"s Ungdo.. standpunkt: med eller mod Love.. og naar det hyppigst hedder k.. og godt: *mod* Loven, er det tild.. fordi det socialdemokratiske Sta.. tyende har strøget den anden Ha.. det og siger: *med* Loven. Naar .. Folk taler om den sociale Revo.. tion, er det ikke andet end Snob.. overfor Socialismen; for man .. selvfølgelig ikke mene noget .. Revolutionen, naar man saml.. har svoret til det kapitalist.. Herredømmes Love. At det er .. rene Humbug med Revolution.. fra den Kant, saa vi i Novem.. ifjor; den Gang kunde Socialde.. kratiet saa nemt som noget ha.. gjort et lille Tilløb ved at indf.. Republiken, for havde de villet h.. den henne i Farimagsgade, saa h..

de vi haft den nu. Naturligvis var der ikke meget vundet ved at faa Grosserer *Kiefer* eller en af de andre Spidser til Præsident. Og maaske var det ligefrem godt, at Kongedømmet havde knyttet dette Selskab saa fast til sig; for havde de skaffet os Republiken, vilde det have styrket Tilliden til det usle Socialdemokrati. Men Tilliden til dette Socialdemokrati skal ikke styrkes, den skal nedbrydes.

For Tiden er det saadan, at *Socialdemokraterne* er de mange og svage, *Syndikalisterne* de faa, men stærke. For det er de sidste, hvem Fremtiden tilhører. „Social-Demokraten" er kun stærk gennem Alliancen med Kapitalisterne, som bl. a. fylder Bladet med store Annoncer om at tegne Aktier hos Rederne og Industriherrerne. „Solidaritet" og „Den røde Krig" er stærke, fordi de bygger paa Arbejderklassen uden at prostituere den ved at sælge sig til den kapitalistiske eller socialistiske Stat, hvad der er et og det samme. Endelig er der den Forskel, at Arbejderne fra den store Stats-Ladegaard er Deltagere i „Kujonernes Valgkamp". *) medens Medlemmerne af Fagoppositionen modigt gaar i Lag med den revolutionære Opgave, som de andre er løbet fra.

Hvordan Omvæltningen kommer, er der ingen der ved. Det beror meget paa Politidirektøren. Den kan komme saa knusende fredeligt, at denne Herre dybt bukkende tager sin Hat af for den og straks svinger med over i de nye Tilstande. Hvis det gamle vælter om af sig selv paa Grund af Raaddenskab, vil en Mængde af dets tidligere Tilhængere straks krybe for det Nye. Men Revolutionen kan ogsaa faa en vanskelig Fødsel, saa den maa tages med Tænger, og da er der jo en Del Mennesker, som vrider sig ved at være med før det hele er overstaaet. Hvilken af de hundrede tænkelige Maader det end bliver til, imellem disse to: Revolutionen med og Revolutonen mod Loven, kan man være overbevist om at se os allesammen paa den rigtige Side af Barrikaden, naar det hele er afgjort. For den sejrende Revolution er altid det sejrende Folk. Og der er endda Udsigt til, at Kujonerne fra Valgdagene vil være nogen af dem, der bliver allermest revolutionære — bagefter.

Foreløbig er det Syndikalisterne, som trækker Læsset. Men det forberedende Arbejde besørges bedst af de andre og deres Allierede; det er dem, der baner Vejen for Revolutionen.

I. I. Ipsen.

*) Citat fra Forfatteren *Kaj Hoffmann*

Brøde og Straf!

—*—

Den moderne Retsvidenskab gennemfører i vore Dage (i Bøgernes Diskussioner) en Humanisering af Forholdene mellem Forbrydelse og Straf. Man peger paa Milieu og Forholdenes uhørte Betydning, der skal være Aarsagfaktor for Forbrydelser, og vender sig derfor (stadig i de videnskabelige Bøger) mod alle de uvilkaarlige Domme, der ikke tager Hensyn til dette.

Den praktiske Retspleje fortsætter stadigvæk med at dømme — ergo: Ud fra den moderne Retsvidenskabs Principer: — uretfærdig.

Der gaar f. Eks. 4 unge Mænd og uddeler „Den røde Krig" og et Flyveblad til Militæret. De skulde netop til at gaa efter et veludført Arbejde; men standser udenfor Kasernen for at hilse paa en civil Person. Den Vagthavende benytter Øjeblikket, da ingen har nogen Anelse om det forestaaende, til at omringe dem og overgive dem i Politiets Hænder. De havde ikke begaaet noget lovstridigt, de var i deres fulde Ret da de delte Tryksagerne ud, de var jo ikke konfiskerede. Deres Sag skulde imidlertid undersøges — og de blev arresterede, fordi de vovede at propagandere for deres menneskelige Idéer. Medens de sad arresterede indtraf Overfaldet paa Grønttorvet og man fik nu Anledning til at blande disse Sager sammen. Vore Kammerater havde aabent forklaret, at de som kommunistiske Anarkister i ethvert Tilfælde vilde staa paa deres Ret til i ethvert Tilfælde at agitere for, at de unge Arbejdere i Soldatertrøjen skulde afholde sig fra at gaa mod deres Klassefæller; men Dommerne saa kun paa, at Militæret maaske skulde benyttes ved et Grønttorvsmøde — og at vore Kammerater vilde paavirke dem til at afholde sig fra dette. Derfor dømtes de. Dommen appelleredes; men stadfæstedes af Højesteret.

Vor Ansvarhavende C. Fabian-Petersen maatte beholde de 4 Maaneders Fængsel. Central-Komitéens Formand Charles Rasmussen, Niels Iversen og Viggo Rasmussen fik ligeledes deres Straf, 2 Maaneders Fængsel, godkendt.

Saa er Retfærdigheden sket fyldest.

En mærkelig Komedie. Vore Kammerater tages 2 og 4 Maaneder fra deres Arbejde og den Sag, hvortil de knyttede deres Interesser. Saa kommer de ud igen og begynder at agitere som før, endnu mere hadefulde, endnu mere overbeviste om at forberede Marken for et nyt og retfærdigere Samfundssystem.

Kan nogen finde Mening i denne Procedure? Vi har et Svar ved Haanden; men det passer sikkert ikke de Magthavende: Disse og lignende Domme skal aabne Øjnene, saaledes at enhver Arbejder kan se, at en uværdigere og barnligere Fremgangsmaade, end det nuværende Retssystem er vanskelig at opvise, og at det derfor maa forsvinde.

Dersom den moderne Retsvidenskabs Voglere virkelig mener det alvorligt med deres humane Stræben, skal de finde gode Hjælpere hos os Ungsocialister. Maaske er vor Stræben for radikal og hvad værre er, for antikapitalistisk for dem.

Vi beklager ikke vore Kammerater, thi de ler selv af disse Domme; men vi forsikrer dem, at dersom de tvinges til at afsone disse Straffe, saa skal vi tage Hævnen for dette. Og Hævnen skal blive: Endnu stærkere Agitation mod de forældede Institutioner, der trælbinder Menneskene, mod Kapitalisme, mod Militarisme og mod hele det moderne Autoritetsdyrkelse, som samles omkring Politistaten og dens Institutioner.

Vor Troskab mod vore Idealer forpligter os til dette Arbejde, og enhver Dom, der fældes over vore Kammerater, styrker os i vor Kamp mod det bestaaende.

Frem for Ungsocialismen!

Ragnarok.

—*—

Nu dages det Brødre, det lysner —
Ja ha! det lysner. — —
Det gærer, bobler og syder,
Hjerteblod flyder.
Gribben sig æder mæt,
fraadser sig dødsenstræt.
Barnet i Moderskød dræbes.
Kvinder til Bøddelen slæbes.

Nu dages det Brødre, det lysner —
Ja ha! det lysner. — —
Der leves, lyves og stjæles,
Aandfrihed kvæles.
Kultur i Stimandsklæ'r,
Stimanden Ordner bær',
Præsten til Fanden forsvoret.

Nu dages det Brødre, det lysner —
Ja ha! det lysner. — —
Tronerne vakler og brager.
Fugerne knager.
Freden er fjernere.
Ragnarok nærmere.
Røgen af stinkende Brande
dækker de dødsdømte Lande.

Nu dages det Brødre, det lysner
Ja ha! det lysner. — —
Selv Solens Straaler er røde
— Blod fra de Døde!
Moder! Hvor er din Dreng?
— Valpladsen blev hans Seng.
Moder! Nu skælver dit Hjerte
over hans Dødsangst og Smærte.

Nu dages det Brødre, det lysner —
Ja ha! — Det lysner!!
Slaa Kreds da om Offerbaalet,
Fremad mod Maalet! —
Lyt til de fjerne Drøn.
Fremad mod Sagaøen!
Se! bag de rygende Brande
Skimtes de sollyse Strande.

Thorv. Nielsen.

Gnister.

—*—

„En Mand er en Mand og en Pjalt er en Pjalt!" „Social-Demokraten" har i de sidste Maaneder rigtig fraaset i ovenstaaende Frase. Anledningen er den at Arbejderne ikke vil overholde de Udplyndringskontrakter, som Arbejdskøberne og de socialdemokratiske Ledere har paatvunget dem. Dersom Sætningen er sandfærdig, saa er Størsteparten af den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe himmelskrigende Pjalte. Som Eks. kan vi nævne, at da de Arbejdsløse krævede en passende Arbejdsløshedsunderstøttelse lovede man dem at man skulde arbejde for at deres Krav skulde blive opfyldt uden Forbehold, men da Loven skulde for, sveg man det givne Løfte —, og denne Overenskomst var endda truffet mellem Arbejderne og deres Repræsentanter.

Vi haaber at d'Hrr. Rigsdagsmænd skriver sig „Social-Demokraten"s Ord bag Øret: „— en Pjalt!!" Velbekomme!

Lær Syndikalismen at kende!

I Nr. 7 af „Alarm". Organ for Norsk syndikalistisk Føderation, begynder en udmærket syndikalistisk Kronik: „Syndikalismens ABC" af Georges Yvetot. Vi anbefaler vore Læsere at følge denne interessante Artikelserie. „Alarm" faas paa Læsestuen, Wesselsgade 7, St., ligesaavel som det norske ungsocialistiske Organ „Revolt."

Kval, den velskrevne og stærkt agitatorisk betonede antimilitaristiske Fortælling af Einar Haakansson, slutter i dette Numer. Vi har modtaget mange Beviser for den berettigede Opmærksomhed den har vakt, og mange Kammerater har ønsket at faa et samlet Særtryk. De der ikke har haft Lejlighed til at følge „Kval" fra Begyndelsen kan ved at indsende 70 Øre til Ekspeditionen, Wesselsgade 7, erholde alle Numrene, hvori „Kval" findes. Centralkomitéen har paatænkt paa et senere Stadium at udgive Kval i Pjeceform, — dette maa tjene de Kammerater til Trøst; der har ønsket Haakanssons Fortælling i den Form.

Lørdag den 19. Juli afholder Ungsocialistisk Forbunds Vesterbro-Valby Afd. Sommerfest med Bal fra Kl. 8—1 paa *„Ny Ravnsborg"*, Vesterfælledvej 82. Blandt de medvirkende nævner vi den kendte Skuespiller *Johannes Mortensen*, Deklamatøren *Thorv Nielsen* samt Sangeren *R. Resnich* (kaldet „den lille Caruso".) Der vil ved samme Lejlighed blive opført en lille Enakter af *Emil Mans*, hvis Titel er: *„To Generationer"* Stykket vil blive opført med Johannes Mortensen og Thorv. Nielsen i Hovedrollerne. Vi tør love dem der indfinder sig en god Aften. Iøvrigt henviser vi til Annoncen paa sidste Side.

Handling.

(Tilegnet en Ven!)

Handling er Livets Salt og Lægedom. Der, hvor Menneskene sygner og synker ned i meningsløst Pjat og fejg og lovende Tilbageholdenhed, der bliver Handlingen til og med den enkelte; men sikrest de manges Handling. Redningen ud af Uføret.

„Stilstand er for unge Hjerter Døden", synger Schandorph, og her bliver Handlingen det eneste forløsende, — frem, eller tilbage for atter at gaa frem; men aldrig en Marsch paa Stedet, — det er Livets Lov, som vi ikke kan og heller ikke bør trodse.

Den Kundskabsmængde, som Menneskene gennem Historien samlede sig, gør, at Mennesket er tilbøjelig til at tænke — inden det handler. Hos mange kan dette ofte blive abstrakt og foregaa uden direkte paafølgende Handling; men dette gælder altid de enkelte Individer eller Smaagrupper, som først maa vokse sig livskraftige og vinde flere for sine Meninger, inden Handlingens befrugtende Tid kommer.

Hos andre Individer eller Grupper træffer man lige det modsatte. Det er ofte Mennesker, som er gaaet forud for de andre i en lille Del af det store vidtløftige Kultur- og Kundskabsarbejde. Livet er kort og Mennesket er rastløst. Selv ser han klart Vejen og Maalet, og han har fyldt sig, ja, næsten overfyldt sig med Kundskabsstof, som sætter ham i Stand til at tage et Overblik, og deraf uddrage følgende forhastede Slutning: at nu er Drøftelsens, Søgningens, Oplysningens Tid forbi — nu er der blot Handlingens Tid tilbage. Og saa danner man et nyt Dogme omkring Ordet „handle".

Vi har et paralelt Eksempel fra det samfundsøkonomiske Liv, som vi vil pege ud hos de reformistiske Socialdemokrater. Her er Lederne gennem intensivt og ensidigt Arbejde naaet frem til Magtens Kødgryder, og raaber nu til Arbejdermasserne: Nu er det godt — gaa blot frem af samme Vej (hvilket for dem vil sige, at stemme ved Valgene og betale Fagforeningskontingent), handl blot videre, saa vinder vi." Man skulde i Stedet for stille sig det kritiske Spørgsmaal: *Er vi paa den rette Vej?*

Naar Appellen: „Handl — diskuter ikke", slynges ud blandt de Revolutionære, fremkalder det en Ideassociation med det ovennævnte Eksempel.

Hvis nogen Klasse har nødig at tænke, inden den handler, saa er det Arbejderklassen. Den begynder her i Danmark at betræde nye Veje og efterstræbe nye Maal; men de socialdemokratiske Idéer sidder den endnu i Blodet, den borgerlige og socialdemokratiske Presse er ifærd med at grave i tusindvis af Faldgruber i hvilke man mener at kunne fange Arbejderne og begrave dens revolutionære Energi. Alene for at komme ud af denne Situation er Eftertanke nødvendig. Maaske Enthusiasmen og Farten kan bære os over mange af Faldgruberne —; men om dette er Resultatet af Handlingens oversvømmende Vellyst og ikke samtidig en klar Opfattelse af hvad man vil, saa kommer man tilsidst til at havne i Grøften.

Goethe lader Sandhedssøgeren Faust slaa op i „Urkilden" for at finde Livets Udspring. Og han læser: „I Begyndelsen var Ordet." Meningens Dybde bliver ham klarere og han finder Vejen frem: Ordet bliver Fornuft — Kraft — Daad — Handling. Da raser Mefistofeles, thi dersom Faust bygger Handlingen paa Fornuft, paa Kundskab, saa faar Mefistofeles ikke Magt over ham. Paa samme Maade gaar det med Kapitalist-Djævlene naar Arbejderne bygger deres Handlinger paa gennemtænkte Fornuftgrunde. Derhen naar vi imidlertid ikke ved at holde Trit og Kæft. Noget saadant kan maaske gaa i den første Kampens Tid; men naar saa Opbygningens Tid kommer — hvad saa? Ja, se paa Socialdemokratiet, som marscherede frem uden at bryde sig om hvad Arbejderne tænkte, og helst saa, at Arbejderne overhovedet ikke tænkte; men bare handlede. (stemte). Nu kommer Tilbageslaget. Nu da Socialdemokraterne vil begynde at bygge deres „Fremtidsstat", forlader Arbejderne Skibet.

Nu begynder Arbejderne med dyrekøbte Erfaringer en ny Marsch mod et nyt Maal. Skulde vi da, vi, der staar midt i Strømmen, begynde at raabe: Blot handle — ikke drøfte? Nej! Nej!

Vi læste for nogen Tid siden: „Se, paa Verdenskapitalismen, den diskuterer ikke, den handler."

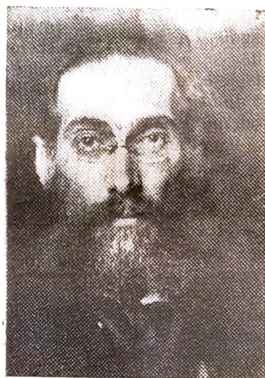
Jo, vi kan være overbevist om, at dersom nogen diskuterer, maaske heftigere og mere intensivt end i Arbejderbevægelsen, saa er det dem, der staar bag ved Verdenskapitalismen. Der diskuterer og planlægger man først — siden handler man; men desuden er Eksemplet daarligt valgt, Verdenskapitalismen har for mange Aar siden lagt sine Grundvolde for Aktionen. Den revolutionære Arbejderbevægelse i Danmark skal nu først til at læ... den praktiske Grund for sin Ka...

I et tidligere Nummer af „Den røde Krig" skrev en Kamm... Arbejdere, tænk selv!

Jeg skal tilføje den gam... stoys Ord: „Arbejdere! Tænk... handl siden!"

Dette er jo netop Ungsoc... mens Opgave, gennem en ... Oplysningens Propaganda at ... Arbejderne til selvtænkende ... handlende Individer.

Emil Manu...

GUSTAV LANDAUER

(Se Artiklen: To Revolutionærer.)

Opraab

til ungsocialistiske Kammerater og alle Interesserede

Idet vi nu paakalder alle revolunære Kammeraters Interesse, er de... Forvisning om, at den ungsocialis... Bevægelse er den eneste socialis... Oplysningsorganisation, som helt ... Kontakt med den nye Tids Krav. ... moderate eller „revolutionære" so... stiske Organisationer, som forbi... sig med Parlamentarismen og det ... præsentative System, har dermed d... sig selv. De bygger deres Eksistens ... Arbejdernes Godtroenhed og søger ... bilde disse ind, at de kun „frelse" ... fra deres Elendighed.

Ungsocialismen vil ikke „frelse" ... bejderne, men vil være en stærk Oplysnings- og Propaganda-Organisation, som gennem Oplysning, Propagan... og Eksempler vil støtte Arbejderne ... deres Frigørelseskamp.

Vel vidende, at Arbejderklassens f... gørelse maa blive en økonomisk Kla... kamp, og derfor kun kan udkæmpes ... Arbejderne selv, at hele det nuvære... politiske Statssystem smuldrer h... samme Øjeblik, Arbejderne bevids... fuldkomment frigør sig for den ka... listiske Udplyndring og opsiger ... bindelsen med de kapitalistiske Ins... tioner, betragter vi det som vor vig... ste Opgave paa disse Omraade... Skrift og Tale, at raabe vore Tanker ... ud og faa disse Tanker til at blive ... rende for den kæmpende Arbejderkla... se.

Netop i denne Tid, da Socialdemokra... tiets Magt over Arbejdersindene ... Færd med at forvitre, er Ungso... mens Fremtrængen saa meget ... nødvendig.

De skinrevolutionære anvender ... lutionære Ord, men trods alt b... der de de gamle Kampmetoder: Pa... mentarisme og Reformisme.

Ungsocialismen tager klart A... fra hele dette skændige Halløj og ... ner det for en Ære, at dens Orga... tion aldrig kan blive en Stræberorg... sation, som blot føder nye Herrer, ... Formyndere, nye Mæglere mellem ... bejderklassen og Kapitalismen.

Thi mellem disse to Klaseer maa Striden staa, lige til Arbejderklassen har sejret og dermed den frie Socialisme.

*

Den Centralkomité, som valgtes ved det ungsocialistiske Forbunds Kongres den 29. Juni i Aar, har nu begyndt sit Arbejde, som vi haaber alle interesserede revolutionære Kammerater vil gøre den saa let som muligt.

Vi véd, at mange Steder er Interessen for Ungscoialismen og dens Ideal levende, men denne Interesse maa omsættes i organiseret Propagandaarbejde. For at dette skal kunne ske, er det nødvendigt, at en ungsocialistisk Forening dannes i hver By. Her staar C. K. hjælpende og støttende efter Evne og Mulighed med Materiale og nødvendige Oplysninger ligesom ogsaa med Talere.

Det glæder os i denne Sammenhæng at kunne meddele, at Fagoppositionens Sammenslutning gennem sin Urafstemning næsten enstemmigt har bestemt, at opfordre sine Medlemmer til at støtte Oprettelsen af ungsocialistiske Foreninger. Og vi venter os meget af denne Beslutning.

Den skriftlige Propaganda er af stor Betydning, og her forventer vi, at alle Kammerater er os behjælpelige. Vi har i Løbet af det sidste 1½ Aar udgivet: Revolutionen er paa Vej (3000 Ekspl., udsolgt), Den røde Bog (3000 Ekspl., udsolgt). Socialdemokraterne er Antisocialister (af 4000 Eksemplarer er der nogle Hundreder tilbage).

I disse Dage begynder vi at udsprede: Ungsocialismen af Trygve Aakervik, samt Det anarkistiske Manifest af Pierre Ramus. (Om Rekvirering og Forhandlervilkaar se Annoncen). Vi maa vænne Arbejderne til at købe og læse vor Litteratur og dermed forberede den aandelige Revolution.

Det, som mest ligger os paa Hjerte, er:

„DEN RØDE KRIG“.

Den maa ind i hvert Arbejderhjem, saa sandt som de Idéer, „Den røde Krig“ tolker, er Fremtidens Opgaver.

***Her kan hver Kammerat være behjælpelig. Dersom Du ved noget Sted, hvor „Den røde Krig“ ikke sælges og kender en Kammerat, som Du tror er villig til at sælge Bladet der paa Pladsen, saa meddel dette til Ekspeditionen af „D. r. K.“, Vesselsgade 7, St., og vi skal straks sende ham et Prøveeksemplar.** Men vi haaber ogsaa, at Du gennem et personligt Brev gør ham interesseret for denne Opgave.*

Forhandlere faar 20 pCt. Provision paa saavel „Den røde Krig“ som al vor øvrige Litteratur.

Kammerat! Vi maa indhente det forsømte. Til Arbejde!

Enhver interesseret maa tage aktiv Del i Arbejdet.

I andre Lande ofrer vore Kammerater deres Liv for Arbejderklassens Frigørelse, lad os i det mindste ofre vor Smule Fritid, som vel anvendt kan give et godt Resultat.

Nu maa vi sætte alt ind paa at vække Arbejderne, lære dem at forstaa den frie Socialismes skønne Ideal, som kun Arbejderklassen kan lægge Grunden til gennem syndikalistisk Kamp.

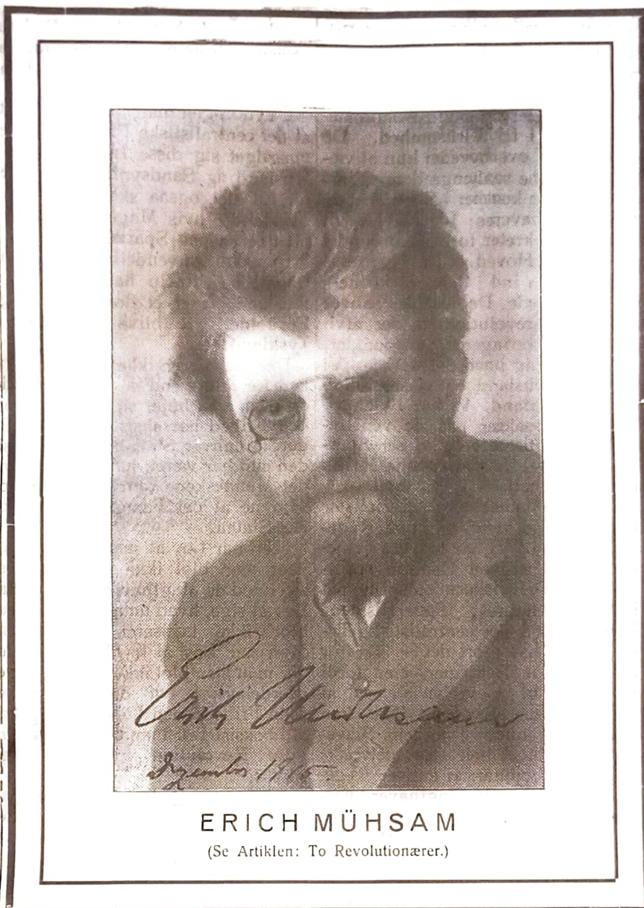
Vi regner mea, at i dette Arbejde vil alle interesserede være Ungsocialismen behjælpelig!

Frem for Ungsocialismen!

Med ungsocialistisk Hilsen

Ungsocialistisk Forbunds Centralkomité.

Al Korrespondance til Centralkomitéen adresseres til: Charles Rasmussen, Vesselsgade 7, St. København N.

ERICH MÜHSAM
(Se Artiklen: To Revolutionærer.)

Rigdom.

Jeg kan ikke samle paa Verdens Gods,
ejheller paa Guld i Strømme,
Jeg kan ikke stræbe mod Magt over dem,
som bor ved min Side i Jordens Hjem,
— jeg kan kun digle og drømme.
Jeg har ingen Fordringer, har blot Gæld:
i alt, som lever og lider,
i visnende Blomster, i Slæglens Sjæl,
Solen, i Stjernerne har jeg Del,
i alt som længes og strider,
som fødes, som lever og trampes ihjel,
er jeg en levende, dødelig Del.

Hvad skulde jeg samle? Alt er jo mit!
Maa Tigger med Dalerne regne?
Se, pengelysten Sult er Sjælens Brist,
et sugende Attraa til det man vel sidst
i Livets Aktier kan tegne.
Ak, var min herlige Arv forspildt,
da skulde jeg visselig samle
og søgende vandre langt og vildt
og finde smaa Smuler af alt forspildt
blandt alle de gerrige Gamle.
— Og aldrig nok af Penge jeg fik —
alt var jo mistet — en død Musik.

Ivan Oljelund.

Paa Dansk ved H. N-M.

*

Hvis der fandtes en Gud, som har skabt Verdenen: saa vilde jeg skamme mig, hvis jeg var ham.

Schopenhauer

Proletariatets Diktatur.

Proletariatets Diktatur! er en gammel socialdemokratisk og marxistisk Læresætning, som er kommen paa Mode blandt alle Slags Socialister, ejendommeligt nok ogsaa blandt Anarkister. Utvivlsomt er Tiden ikke nu til Haarkløverier om mer eller mindre kanoniserede Teorier. Utvivlsomt kræver Tiden nu frem for alt Handling. Man kan ikke lade indlærte Dogmer staa hindrende i Vejen for praktisk Handling, naar denne Handling kan føre til det Maal, hvortil man stræber. Derfor kan man heller ikke forkaste „Proletariatets Diktatur“, fordi det er en socialdemokratisk Ide; nej Tiden er ikke til Dogmatisering af Læresætninger.

En anden Sag er det, om ikke dette „Proletariatets Diktatur“ efter alle Sandsynlighedsberegninger vil føre til et Resultat, som er stik mod det efterstræble Maal.

Hvad er Proletariatets Diktatur? „Udøvelse af Magt“ har nogle udtrykt det. Men den Defination er ikke udtømmende. Al Magtudøvelse er ikke Diktatur. Aandelig Indflydelse kan ogsaa være Magtudøvelse, uden derfor at være Diktatur.

Proletariatets Diktatur synes mig at være Proletariatets Sammenslutning, for at ved Voldsmidler ekspropriere den besiddende Klasse. Denne Voldshandling betragtes som en historisk Nødvendighed og har til Maal politisk og økonomisk at afsætte Borgerklassen for at lade Samfundet komme i Besiddelse af de ophobede Rigdomme og for at Arbejdets Frugter i Fremtiden kan tilfalde dem, der arbejder.

I og for sig behøver man ikke at rykke tilbage for Magten, hvis denne er et nødvendigt Middel som fører til det attraaede Resultat. Vi mener her uden Omsvøb den fysiske Vold, det væbnede Oprør med den tvangsmæssige Afvæbning af Borgerklassen.

Det falder naturligvis ingen Socialist ind at fornægte det russiske Proletariats Ret til Rejsning mod Zarismen, eller det tyske Proletariats Ret til Oprør mod det kejserlige Enevælde. Men Oprøreret er en ren negativ Handling, en Styrtning af de gamle Magthavere. Oprettelsen af Proletariatets Diktatur skulde saa være den positive Handling, som skulde følge Oprøret og skabe en ny Institution med tilstrækkelige Magtmidler til at kunne holde Borgerklassen nede i den Magtesløshed, hvori Oprøret styrtede den.

Det er her den antiautoritære Socialist, Anarkisten, Anarkosyndikalisten etc. kommer til at staa tvivlende. Kan han tilslutte sig „Proletariatets Diktatur“? At diktere andre Mennesker sin Vilje, er det ikke at undertrykke dem? At kæmpe for en Institution, som med Voldsmidler underkuer andre Mennesker, er det ikke en Forbrydelse mod de Idealer om Frihed og Humanitet, som altid har haft Hævd i hans Ideverden?

Vil han ikke derved træde alt det bedste hos sig, alle de høje Idealer, under Fødder og pludselig bekende sig til en ny Ufrihedens Lære?

Det beror paa, hvilken Form „Proletariatets Diktatur" tager.

Proletariatets Rejsning er en Reaktion mod de besiddende Klassers Undertrykkelse og Plyndring af Arbejderklassen. Løber denne Rejsning ud i en Karrikatur af Friheden; fører den dertil at de fordum besiddende Klasser bliver besiddelsesløse derved at besiddelsesløse bliver besiddende (som det til en vis Grad synes at være gaaet i Rusland); bliver de fordum undertrykte Klasser ved Omvæltningen blot nye Undertrykkere; tiltager den revolterende Klasse sig Privilegier paa de fordum privilegeredes Bekostning — ja saa har vi jo det gamle System om igen, kun med ombyttet Rollebesætning. Saa har vi stadigvæk Undertrykkelse og Privilegier, de gamle Uretfærdigheder, blot at de som før led nu lader de andre lide.

Men tager Oprøret Sigte paa at *ophæve* Uretfærdigheden i de sociale Forhold og lade Arbejderne om nødvendigt med væbnet Magt *forhindre* Borgerklassen i atter at oprette det gamle Samfundssystem, saa maa en saadan „Diktatur" betragtes som fuldt forsvarlig. Den er ikke noget Indgreb i andre Menneskers Frihed, den er tværtimod en Hævdelse af Friheden.

II.

Efter Proletariatets Rejsning søger det styrtede Borgerskab atter at komme til Magten og i Besiddelse af sine Privilegier. Det er her man da anser Proletariatets Diktatur for at være en Nødvendighed for at nedslaa alle saadanne kontrarevolutionære Forsøg. Saaledes var naturligvis Stillingen i Rusland, og saadan var den i Tyskland.

Men her er det Spørgsmaalet om hvilken Form dette „Diktatur" tager.

Dersom Arbejderne organiserer sig for at om nødvendigt slaa Kontrarevolutionen ned, saa kan dette ske derved, at Arbejderne hver paa sin Plads betvinger Kontrarevolutionen, kuer Borgerne uden at underkue dem. Proletariatets Diktatur er da en rent negativ Forsvarsakt uden Forsøg paa at skabe et nyt Klassevælde. Det forhindrer Borgerne i atter at blive Arbejdernes Herrer og Udbyttere, men behandler forøvrigt den styrtede Borgerklasse med Humanitet og er rede til at lade den i alle Henseender blive ligestilllet med Arbejderne i Pligter og Rettigheder. Egentlig er den da ingen „Diktatur", kun Forsvar. En antiautoritær Socialist maa kunne tiltræde en saadan Aktion.

Men det er egentlig ikke dette man mener med „Proletariatets Diktatur". Bolcheviker og Spartakister som forfægter Diktaturens Idé, nøjes ikke hermed. De vil oprette ikke blot en Forsvarsinstitution — men en Undertrykkelsesinstitution. De vil skabe en ny Regering, en ny Centralmagt, som ikke alene undertrykker Borgerklassen, men ogsaa visse Revolutionære.

De er autoritære Socialister, som gennem Tvang vil gøre Menneskene lykkelige. De vil ikke vide af Frihed for andre end de ny Magthavere. De vil diktere Samfundsudviklingen efter deres Teorier, deres Idéer. De tillader ikke de revolutionære at være i fri Virksomhed. De tillader dem overhovedet kun at være virksomme saalænge deres Virksomhed ikke kommer i Strid med de nye Magthaveres Idéer. De vil igennem Dekreter forme Samfundet efter deres Hoved. De vil presse Udviklingen ind i deres Doktriners spanske Støvle. De stempler enhver som kontrarevolutionær, der afviger fra Regeringens Synspunkter, som rejser sig imod deres Veje. Vi ser det i Rusland og vi ser Tilløb dertil i Tyskland. Vi har Bolchevikernes Massakrer paa de venstresocialrevolutionære og vi ser Spartakisterne rejse en truende Kritik mod Syndikalister i Tyskland.

Som antiautoritære Socialister har vi altid vendt os imod Regeringsmagten. Vi har hævdet Frihedens Princip imod Regeringsprincipet. Selvvirksomhedsprincipet imod Diktaturet; Føderalismens Princip imod det centralistiske Tyranni. Vi har gjort det — ikke for at holde paa Doktriner, men fordi vi var inderligt overbeviste om, at et Frihedens Samfund ikke kan vokse frem under Tvangens Slavepisk. Fordi at hele den historiske Erfaring bevidner, at enhver Regeringsmagt og alle Magthavere misbruger Magten til Undertrykkelse af andre. Fordi at Regeringens Princip er Fjende af Frihedens Princip. Fordi den centraliserede Tvangsmagt udelukker Friheden.

Vi har vendt os imod Regeringsvældet, fordi vi er naaet til positiv Vished om, at Samfundet maa bygges op nedefra igennem Folkets frie Virksomhed, og ikke igennem Udfærdigelse af Regeringsbud i massevis, som kun bliver døde Bogstaver. Regeringscentralismen dræber Folkets frie Virksomhed; den dræber de Tusinde skabende Kræfter, som tilsammen skal opbygge det nye, som skal lade det nye organisk vokse frem af det, som forsvinder. Men hvorledes kan vi da pludselig vende os imod alle de Idéer vi før har omfattet og betingelsesløst give os i regeringsautokratiske Idéer i Vold?

Jeg kan til Nød forstaa, at russiske Anarkister paa et vist Tidspunkt understøtter en bolchevikisk Regering, ikke fordi de stoler paa, at den bestaar af „hæderlige" Mennesker, men fordi de er overbevist om, at den givne Situation ikke tillader noget andet; men fra denne Tvangssituation og til det frivillige Antagende af ufrie, autoritære socialdemokratiske Principer er et Spring, som jeg for min Del absolut ikke vil være med til.

III.

Magtmidlerne til Proletariatets Diktatur skulde være Arbejder- og Soldaterraadene. Saaledes som de udsprang af den russiske Revolution var de politiske Vaaben til Afsættelse af det borgerlige Statsvælde. De var Værktøj til Virkeliggørelse af Parolen: Arbejderklassens Frigørelse maa være dens eget Værk. Saalænge disse Institutioner prægedes af Frihedsaand, og saa længe de byggede paa Føderalismens Principer var der intet at indvende, i egentlig Forstand konstituerede de ingen Diktatur.

Udviklingen har imidlertid vist, at det centralistiske Princip har bemægtiget sig disse Institutioner i Rusland og Sandsynligheden taler for, at det ogsaa skal gøre det i Tyskland, hvis Magten kommer i Hænderne paa Spartakisterne.

Igennem Anvendelse af det centralistiske Princip har Friheden i Rusland faaet et dræbende Slag. Forholdet vil blive det samme i Tyskland.

Der eksisterer ikke længere Frihed for andre end de Magthavende og dem, som bøjer sig for disse, og den Frihed har eksisteret i alle Tider. I enhver Stat, hvor tyrannisk den end har været, har man altid ladet Menneskene været frie indenfor Murene af det Fængsel, som hedder Staten.

Man har Lov at sammenslutte sig naar man blot ikke sammenslutter sig imod de Magthavende. Man har Lov at sige, hvad man vil, naar man blot ikke kritiserer Regeringen. Man har Lov at trykke hvad man vil, naar man blot ikke trykker noget ufordelagtigt om de Herskende. Men Frihed i den Udstrækning har altid eksisteret; man behøver ikke at gøre Revolution for den Sags Skyld.

Den føderalistiske Etikette paa de russiske Sovjets er ikke andet end en Etikette paa Grund af Regeringens Voldsregime. Igennem Opløsning af Sovjet, som opponerer imod Regeringen, igennem Valgcensur og regeringsforeskreven Valgordning for Betryggelse af Regeringsmajoritet indenfor Sovjet, har man dræbt Føderalismen. Det er karakteristisk, at medens Spartakisterne i Tyskland kæmper for Kommandorettens Ophævelse, Officerernes Valg igennem de menige Soldater etc., har Sovjetregeringen genindført Officerernes Kommandoret og frataget Soldaterne Retten til at vælge Officererne.

Samme Centralisationsprinciper gør sig mere og mere gældende indenfor Industrien, hvor Fabrikskomitéernes Rettigheder stadig begrænses og lægges ind under Regeringens Centralmyndighed.

Dette er Kredsløbet. Man gjorde Revolution for at erobre en længselsfuld ventet Frihed og faar nu tilbage den gamle Ufrihed under nye Former.

For nogle Aar siden agiterede Hervè i Frankrig for Oprettelsen af Arbejdernes militære Organisation, som skulde blive den kommende Revolutions Banebrydere. Anarkisterne og de føderalistiske Syndikalister svarede, at Resultatet kun vilde blive et nyt Tyranni eftersom Arbejdernes Militærmagt maatte centraliceres, hvorved den skulde blive et Springbrædt for den første den bedste, som forstod sig paa at sætte sig i Spidsen for Militærmagten. Kun lidt beløđ det, om denne hed Hervè eller noget andet.

Det er dette, som faktisk er indtruffet i Rusland. Den nuværende russiske Regeringsmagt hviler paa Bajonetterne. Det er en centralistisk Voldsmagt, som udelukker Friheden, og Friheden for de Ar- bejdere og Socialister som tænk- anderledes end de magthavende S- cialister.

Forklaringen turde ligge der, man endnu alt for meget tænk- politisk. Man har til Maal at ero- re Magten i Stedet for at i- intetgøre Magten. Cen- lismen, Statsidéen, Regerings- behersker endnu det store Fle- Arbejderne. Man kan se det i Tider, hvor Socialister, som før bekendt sig som Anarkister, p- selig svinger om og bekender sig den politiske Diktatur. Den - lige Proletariats „Diktatur" fører Oprettelse af en Centralmagt, som en Fjende af Frihedens Idé. Det de politiske Solialister, som komm- i Spidsen for denne Diktatur, for- den bliver en politisk Magtinstit- tion. Den, som bevidst anbefal- en saadan Diktatur, er ikke længe- Anarkist eller fri Socialist. H- er autoritær Socialist.

Og dog kan det naturligvis ik- fornægtes, at selv Anarkisterne - der visse givne Forhold kan bl- nødt til at støtte et saadant Regi- selv om det er fjendtligt m- den frie Socialismes Idéer. M- bør imidlertid ikke kritik- kaste sig i Armene paa en saa- Diktatur, men klargøre for sig s- Diktaturets inderste Væsen: Tvan- Vold, Ufrihed.

Albert Jensen.

To Revolutionære

Da den socialdemokratiske *Nos-* og Overklassemilitæret slog de re- volutionære Münchnerarbejder- Rejsning ned, myrdede man sam- dig en af Revolutionens, Socia- mens og Frihedens mest hengi- Forkæmpere *Gustav Landauer*. Münchner Avisen „Neuen Zeitu- er fremkommen en Beretning - hvorledes Mordet foregik, og vi lader os at gengive den her:

Det var den 2. Maj. Jeg stod - nu som Vagt foran den store Por- Stadelheimer Fængslet; Klok- kunde vel være ca. 1¼. En F- würtembergske og bajriske Sol- ter kom stormende frem under vi- Skrig, i deres Midte befandt L- dauer sig. *Soldaterne raable* - triumferende Miner hans Navn for alle Vinde. Paa Vejen til Op- gelsesværelset tildelte en Løjtn- — hvis Navn var Geisler — - fangne et Slag i Ansigtet. Sol- terne hylede op om, at Troldm- den maatte tilintetgøres. „Slaa - ned!" raable de, og puffede - Kolbeslag og Stød Landauer - Køkkenet, gennem den 1ste Ga- Landauer sagde til Soldat- „Jeg er ingen Troldmand, det er - der er forheksede; men I véd - blot ikke!" I den inderste Ga- mødte Flokken en Major i ci- Klæder, der overfaldt Landa- med en Trækølle. Under Kolbe-

og Slag fra Majorens Trækølle faldt Landauer endelig sammen. Han rejste sig dog og forsøgte at tale til Mængden. Da raabte en Vicevagtmester: „Gaa væk et Øjeblik!" Under Latter og bifaldende Hyl fyrede Vagtmesteren to Skud efter Landauer, hvoraf det ene traf ham i Hovedet. Landauer aandede dog endnu, og Vagtmesteren raabte: „Det R . . . . l kan ikke dø, han har to Liv!"

Landauer gav stadig Livstegn fra sig og man vendte ham da om paa Maven og under Raabet: „Gaa til Side, saa laver vi endnu et Kighul i ham." skød Vicevagtmesteren Landauer gennem Ryggen, saaledes at Hjertet blev revet ud af Legemet og flød ud paa Brostenene.

*

Gustav Landauer er en af de interessanteste og mest egenartede Personligheder i Tysklands sociale Bevægelse. Født i München, begynder han allerede som ung Student at studere de forskellige socialistiske Bevægelser som 19aarig tager han aktiv Del i Bevægelsen. I Zürich blev han en varm og ivrig Forkæmper for den frie Socialisme, og sluttede sig til den unge Opposition, der førte Kamp mod de reformistiske socialistiske Partier.

I Aaret 1893 kom han til Berlin, hvor han overtog Redaktionen af Ugebladet „Socialist", der under hans Ledelse blev det mest lødige og indholdsrige Ugeskrift i Tyskland. Imidlertid førte hans Erfarenhed og dybe sociale Indsigt ham snart over i Anarkismen. Det preussiske Junkerherredømme indførte nu „Socialistloven" og Landauers Blad maatte trykkes hemmeligt og efter en haardnakket Kamp maatte man foreløbig ophøre med at udgive det. 1900 udgav man paany „Der Socialist" med Landauer som Redaktør.

I sin Pjece: „Ein Weg zur Befreiung der Arbeiterklasse", der udkom omkring 1907 klarlagde han Linierne for en anarkistisk-syndikalistisk Taktik i Klassekampen. Landauer er desuden Forfatter til en værdifuld Samling Romaner og Noveller, samlede under Titelen: „Macht und Mächte". Endvidere „Aufruf zum Sozialismus", og fra de senere Aar: „Die Revolution" (1907), „Revolutionsbriefe" (1918) 2 Bd., og samme Aar „Rachenschaft".

Lige til Verdenskrigen udbrød og „Der Socialist" gik ind, redigerede han Bladet. Han stod kold og nøgtern overfor den Krigsfanatisme, der greb alt og alle. Da Revolutionen udbrød, skyndte han sig tilbage til sit kære München, og her maatte han være Vidne til, hvorledes en af hans kære Venner, *Kurt Eisner*, blev skudt bagfra af en af de lumskeste Morderes Kugler, og i Gravtalen, som han holdt over Eisner, antyder han, at den samme Skæbne maaske venter dem, der ikke vil gaa paa Akkord med deres Overbevisning. Han fik Ret. — De socialpatriotiske Skurke tog Landauers Liv.

Han indvalgtes i Raadsstyrelsen i München, og havde der Oplysningsarbejdet under sig, hvilket sikkert ingen som han kunde organisere.

Landauer levede for Socialismen og han døde midt i Kampen for at højne Arbejderklassens aandelige og økonomiske Niveau.

*

Erich Muhzam er ligeledes født i München og er meget bekendt som Digter og Journalist i hele Tyskland. Han levede en lang Tid blandt de fattigste af de Fattige i Berlinerkvarteret Moabit og irriterede hele den veltilfredse og moderate Presse i Tyskland, da han omkring 1900, drev anarkistisk Propaganda blandt Vagabonder; gennem Møder og Foredrag søgte han at rive dem ud af deres Sløvhed. I en Række af Aar udgav han „Kain", Tidsskrift for sociale Spørgsmaal, Kunst, Literatur og Teater. Flere Digtsamlinger har han udgivet, særpræget af en frisk, ofte bitter, satirisk bidende Stil — f. Eks. Digtet „Der Revoluzzier", som han skrev i 1901, tilegnet det tyske Socialdemokrati — en bidende Satire over den socialdemokratiske Reformisme. Han indvalgtes i Raadsstyrelsen i München under Revolutionen. Hans Skæbne er ikke bekendt; men han er sikkert myrdet som saa mange andre af de revolutionære Socialister.

*

Det er to rankryggede Mænd, som har ofret deres Liv i Kampen for Socialismen — lad os lære af deres uegennyttige livslange Arbejde. Naar vi hædrer deres Minde, saa giver vi os selv det Løfte, at vi med hele vor Sjæl og hele vort Hjerte vil tage Del i Arbejdet for *den frie Socialisme!*

Den ungsocialistiske Konference

i København den 29. Maj 1919

har besluttet at vedtage og anbefale følgende Forslag til Formaal, Program og Vedtægter for den Ungsocialistiske Bevægelse. Forslagene er nu udsendt til Urafstemning blandt Afdelingerne.

Forslag til Formaal, Program og Vedtægter

Ungsocialistisk Forbunds Formaal og Program er, at samle Arbejderne, specielt Ungdommen i revolutionære Oplysningsorganisationer, og gennem disse føre en intensiv og uforsonlig Klassekamp mod det bestaaende Samfundssystem, og arbejde paa Gennemførelsen af den sociale Revolution, som vil bringe det bestaaende Samfunds Fald, og paa dets Ruiner bygge det anarkistiske kommunistiske Samfund.

Endvidere at arbejde for en højere Kultur, og en frisindet og mere naturlig Moral, at nedbryde al Autoritetstro, at modarbejde og styrte Militarismen, afsløre Religionshumbugen, bekæmpe Parlamentarismen og Statssocialismen.

Den ungsocialistiske Bevægelse tilslutter sig i Syndikalismens Kamptaktik, den direkte Aktion, og arbejder og agiterer for Arbejdernes Overtagelse af Produktionen igennem dertil egnede Organisationer.

Vedtægter:

Optagelse i Forbundet.

1. Optages i Ungsocialistisk Forbund kan enhver socialistisk Organisation som anerkender Forbundets Formaal, Program og Vedtægter.

2. I Byer, hvor der ingen Ungsocialistiske Foreninger er, kan saavel Mænd som Kvinder, der er fyldt 14 Aar, blive Medlemmer af Forbundet ved Medlemskort udstedt af Centralkomitéen.

Afdelingerne:

1. Afdelingerne har fuldstændig frie Hænder i sine indre administrative Anliggender, og ligeledes med Hensyn til Agitationen, naar denne føres for den revolutionære Socialisme, som er Forbundets Program. Afdelingerne antager Fællesnavnet Ungsocialistisk (Afdeling, Forening, Klub).

2. Afdelingerne skal ved hvert Kvartals Afslutning indsende Regnskab og Meddelelse om Afdelingens Medlemsantal.

3. Medlemmer, som flytter fra en Afdeling til en anden, skal ikke betale nyt Indskud.

3. Adresseforandring paa Afdelingens Formand og Kasserer skal straks meddeles C. K.

Kontingent:

1. Afdelingernes Indskud til Forbundet er 25 Øre pr. Medlem, der skal indsendes samtidig med Indmeldelsen. Før Indskudet er betalt, udleveres ikke Medlemskort eller Kontingentmærke.

2. Forbundskontingentet er 20 Øre pr. Maaned pr. Medlem og erlægges ved at rekvirere Forbundsmærker, der sendes pr. Postopkrævning. Medlemskort, som ikke er kvitteret med Forbundets Mærker, er ugyldige.

3. Øvrigt Arbejdsmateriale for Afdelingerne, som haves af C. K., tilstilles Afdelingerne pr. Postopkrævning — efter Rekvisition. Dog kan nystiftede Afdelinger, dersom Omstændighederne er tvingende, faa Henstand med Betalingen, dersom C. K. finder det tjenligt.

4. Medlemmer, der i Øjeblikket ikke staar tilsluttet nogen Afdeling, betaler 25 Øre i Indskud og derefter 6 Kr. som Aarsafgift.

Kongressen.

1. Kongressen har besluttende Myndighed i alle administrative Sager og Valg af C. K. og Revisorer, dog kan 5 af Kongressens Delegerede eller en Forbundsafdeling, forlange et hvilket som helst Spørgsmaal ud til Urafstemning.

2. Alle principielle Spørgsmaal skal ud til Drøftelse og Afstemning blandt Medlemmerne.

3. Kongressen afholdes en Gang om Aaret i Sommermaanederne paa Tid og Sted som foregaaende Kongres bestemmer.

4. Til Repræsentationen ved Kongressen har Afdelingerne Ret til at sende en og desuden en for hver 10 Medlemmer regnet efter sidste Kvartals Opgørelse.

4. Ekstra Kongresser kan afholdes naar C. K. finder det nødvendigt eller en Afdeling stiller Forlangende derom og samtidig indleverer Dagsorden og Forslag.

6. For ekstra Kongres gælder de samme Vedtægter som for ordinær.

Centralkomiteen.

1. C. K. er Forbundets administrerende Funktionærer, og har desuden den Opgave at drive en energisk Agitation for Oprettelse af Afdelinger, og dernæst maa C. K. være til Støtte og Vejledning for Afdelingerne i revolutionær socialistisk Retning og efter Forbundets Program.

2. C. K. bestaar af 5 Medlemmer og fungerer fra Kongres til Kongres.

3. C. K. har Sæde i København og kun Medlemmer fra de københavnske Afdelinger kan vælges.

4. C. K. staar for enhver af sine Handlinger til Ansvar overfor Kongressen eller Medlemmerne ved Urafstemning.

Revisorer.

1. Paa Kongressen vælges en fra hver af de københavnske Afdelinger til at revidere C. K.'s Regnskab.

2. Regnskabet skal revideres mindst en Gang hvert Kvartal, men Revisorerne har til enhver Tid Ret til at forlange Regnskabet udleveret til Revision.

Kval.

Krigens Forbandelse.

Skildret af Einar Haakonson.

VI.

Selv om det var bevist, at Militarismen og det dermed følgende var uudryddeligt saa længe Menneskeslægten bestaar, saa skulde du alligevel nægte om du hadede denne Indretning. Du skulde nægte, fordi det militære Arbejde ikke interesserer dig, er dig modbydeligt og uden Nytte for dig, fordi du ikke vil være Soldat. Og du skulde nægte for at hævde dit jeg og din Villie overfor Myndighederne.

Men det er ikke blot dem, der for en Tid gør Militærtjeneste; der findes ogsaa Soldater, for hvem Militærtjenesten er en Bestilling.

Maa ingen Arbejder lade sig hverve til Soldat! Naar Soldaterslavehandleren, Hververen, kommer til eder, saa behandl ham efter Fortjeneste.

Soldatens Bestilling er blandt de laveste som findes. Mod Betaling er han rede til paa sine Overordnedes Befaling at udføre hvad Slags Handling som helst, at myrde hvem som helst, de, som intet ondt har gjort ham, sine Venner, sine Forældre, sine Søskende! Hvor dybt har ikke Soldaten fornedret sig, som har afsagt sig sin egen personlige Frihed for at blive et viljeløst Redskab i andres Hænder, til at udføre alle Slags Forbrydelser. En Hund er han, der af sin Herre lader sig pusse paa hvem som helst. Burde han ikke foragtes af hvert oplyst Menneske?

Og dog skal Arbejderne ikke foragte ham, der har ladet sig hverve til Soldat, thi dette har han gjort af Uvidenhed og økonomisk Nød.

Derfor skal Arbejderne være Soldaternes Venner, paavise dem, at Arbejderen i Bluse og Arbejderen i Vaabenfrakke tilhører samme Klasse indenfor Samfundet og har samme fælles Interesser. Soldaterne skal oplyses om, hvilket Formaal de har: at opretholde de riges Magt over de fattige, og at Soldaterne saeledes staar i Vejen for sin egen Klasses Velfærd. Og naar Herrerne befaler Soldaterne at skyde paa Arbejderne, saa skal de nægte — ja, de skal gaa over paa Arbejdernes Side.

Jeg tror paa Fremtiden, og en Gang skal vi komme saa langt, at der hos Soldaten skal vækkes en saadan Modvilje mod sin Bestilling, at han ikke bliver i den. Og vil han forlade sit Arbejde inden Tjenestetidens Slutning, saa skal Arbejderne hjælpe ham at rømme og finde Ophold paa en sikker Plads.

Paa alle Maader skal Militarismen bekæmpes.

Dette er Kærnen: Militarisme og Krig er ikke blot til ingen Nytte for Arbejderne, men ogsaa højst skadelige, det er derfor ufornuftigt af Arbejderne at deltage deri. Og endvidere: Militarisme og Krig sætter dem, der deltager deri som menig Mand, paa den aller laveste slaviske Stilling og fornedrer sig til det uselvstændigste Dyrs Niveau. Derfor er det en Skam at gøre Militærtjeneste. Og om Arbejderne har den mindste Gnist af Fornuft og Stolthed, maa de frasige sig al Militærtjeneste, saavel frivillig som paatvungen.

Det er ikke en umoralsk Handling at bryde mod Loven, der siger jer, at I er skyldige at gøre Militærtjeneste. Thi den Lov er stiftet af dem, som vil have Militarismen, og som vil at vi skal blive i vor daarlige Samfundsstilling.

Arbejdere! Kammerater!

Her ser I mig, et levende Billede af vor Klasses Fejghed, Dumhed, Lidelse og Fornedring. Vov ikke at paastaa, at jeg er den herskende Klasses, Tyrannernes Offer. Thi inderst inde er det vor Klasse, der gennem sin Eftergivenhed er Aarsagen til, at jeg og Tusinde andre ofres.

Saa er jeg altsaa min egen Klasses Offer. Den er Skyld i, at jeg nu er saadan, som I ser mig.

Dette vil jeg prædike for Arbejderne. Jeg vil gaa ud blandt dem og forkynde, at Militarisme og Krig ophører, naar Arbejderne vil det.

Jeg vil vække Arbejderne til Oprør, at de maa bryde sine Lænker. Jeg vil sige dem, at naar Militarismens Tyranni styrter, styrter ogsaa Hundreder af andre Tyrannier, der støtter sin Magt paa Militarismen.

Jeg vil, jeg vil —

„Jeg vilde!" Jeg stakkels dødsdømte, der skal dø i Aften i den dybe Sø! Jeg drømmer om at gaa ud og prædike!

Og dog: hvor herlig var ikke min Drøm! At faa slynget ud blandt Menneskene, hvad jeg har tænkt i Aften. Maaske ... maaske er det bedst at jeg lever — for at prædike Oprør og Hævn for de Kvaler, jeg har lidt.

Men, o Grufuldhed, skal jeg leve et Liv — kastreret?

Nej, hellere Døden, Døden!

Valg mellem Liv og Død. Og jeg, der var saa fast beslutlet paa at dø!

Nye Angreb, ny Kval. Og i Morgen er mit Bryllup!

Ve, ve og Forbandelse!

Ende.

Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark.

✱

Redigeret af en Komité.

✱

Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.

✱

Ekspedition:
Wesselsgade 7, St., København N.

✱

Ansvarlig overfor Presseloven:
Fabian Petersen.

Nationaltrykkeriet, København.